

Arrest

nr. 61 377 van 12 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 tot binnenkomstweigering met teruggrijping – asielzoeker (bijlage 11 *ter*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 mei 2011 om 11 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 maart 2011 aan op de luchthaven van Zaventem samen met haar echtgenoot en kind.

1.2. Toen vastgesteld werd dat verzoekster en haar gezin het Rijk trachtten binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vooropgestelde binnenkomstvoorwaarden, dienden zij terstond een asielaanvraag in.

1.3. Op 9 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker (bijlage 11 *ter*) ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot.

1.4. Op 10 maart 2011 werden verzoekster en haar familieleden overgebracht naar de woonunit te Tubize.

1.5. Op 8 april 2011 trof de adjunct Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot. Deze beslissingen werden aan verzoekster en haar echtgenoot ter kennis gebracht op 11 april 2011.

1.6. Op 3 mei 2011 werd een eerste terugdrijvingspoging van verzoekster en haar gezin geannuleerd op grond van een verbale weigering van betrokkenen.

1.7. Er werden vervolgens beslissingen getroffen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats op grond van artikel 74/5, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster en hun kind op 4 mei 2011 en ten aanzien van verzoekster op 6 mei 2011. Verzoekster werd overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis. Verzoeksters echtgenoot en hun kind werden teruggevoerd naar de woonunit te Tubize.

1.8. Op 6 mei 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 6 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker (bijlage 11 *ter*).

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 72, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 28 januari 1988 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, is de toegang tot het Rijk geweigerd:

aan

de persoon die verklaart te heten A.F.K. (...)

geboren te (...), op (...)

van (en van) Iraanse nationaliteit (te zijn).

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning.

Art 3, eerste lid, 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of een valse/nagemaakte/vervalste verblijfsvergunning."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vordert *in fine* van het verzoekschrift haar het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand te verlenen aangezien de raadsman pro deo werd aangesteld en vraagt de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen.

2.2. Artikel 39/68-1, § 5, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.”

2.3. Zoals blijkt uit voormeld wetsartikel is verzoeksters vraag naar het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand in het kader van onderhavige procedure voorbarig, aangezien in deze stand van het geding nog geen rolrecht verschuldigd is en de ingestelde procedure derhalve nog kosteloos is. Verzoeksters vraag wordt slechts actueel wanneer de nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt gevorderd.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op de in punt 2.1. omschreven verzoeken.

3. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Aan de hand van een ter terechtzitting door de verzoekende partij neergelegd stuk blijkt dat verzoeksters terugdrijving gepland was voor 10 mei 2011, om 17 u30. Dit blijkt ook uit het gestelde in punt 4.3.14. De Raad vestigde in de beschikking die verzonden werd op 10 mei 2011, en ook nog ter terechtzitting de aandacht op het volgende:

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen

binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten in principe feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

4.2.2. Verzoekster betoogt onder het kopje “2.3. Uiterst dringende noodzakelijkheid” in haar verzoekschrift als volgt:

“2.3 UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Verzoekers vorderen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien verzoekster momenteel van haar vrijheid beroofd is en opgesloten werd in centrum 127 bis teneinde naar Iran te worden teruggestuurd.

Dat de bestreden beslissing aan verzoekster het bevel geeft tot teruggedrijving en tot vrijheidsberoving te dien einde, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.

Dat uit hoger aangehaalde feiten duidelijk blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert naar haar land van herkomst terug te keren.

Dat verzoekster aldus nodeloos van haar vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Er is een vlucht voorzien op heden om 17 uur.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en niet aanvaardbaar is dat verzoekster wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoekster het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het

indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoekster het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen. De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden."

4.2.3. Verwerende partij betwist in haar nota de uiterst dringende noodzakelijkheid in deze. Zij wijst op het gestelde in de punten 1.3. tot en met 1.7. Voor verwerende partij *"is het dan ook een raadsel waarom verzoekster gewacht heeft tot 10 mei 2011 om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen"*. Volgens verwerende partij heeft verzoekster *"desgevallend niet getuigd van de benodigde alertheid en diligentie en heeft ze desgevallend de hoogdringendheid zelf in de hand gewerkt."*

4.2.4. Verwerende partij gaat voorbij aan het gestelde in de punten 1.8 en 1.9. Er is na de tweede asielaanvraag van verzoekster op 6 mei 2011 opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving-asielzoeker (bijlage 11 *ter*) getroffen op 6 mei 2011. Verzoekster stelt de vierde dag na de betekening van deze beslissing onderhavige procedure in en is van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving. Te dezen verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3 waaruit de uiterst dringende noodzakelijkheid voortvloeit. Aan de hand van administratief dossier en de stukken neergelegd ter terechtzitting door de verwerende partij blijkt dat er op 10 mei 2011 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd getroffen (bijlage 13 *quater*) die op dezelfde dag betekend werd. Het staat vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure ingesteld tegen de bestreden beslissing die gekenmerkt wordt door een mogelijke uitvoering ervan na een uitvoerbare beslissing over de asielaanvraag, te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In een eerste en tweede onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM, van artikel 33 het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel;

Verzoekster diende een eerste asielaanvraag in op 9 maart 2011,

Er werd in het kader van deze aanvraag een weigeringsbeslissing genomen door het CGVS.

Tegen deze weigeringsbeslissing werd op heden een beroepsverzoekschrift ingediend bij de RVV.

Dit beroep is een schorsend beroep.

Er dient vooreerst geoordeeld te worden over dit beroep alvorens verzoekster terug te drijven.

De vraag over de ontvankelijkheid van dit beroep mag men niet weerhouden om een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM te onderzoeken.

Het EHRM heeft dit principe bevestigd in zijn arrest MSS.

Het risico op schending van het artikel 3 van het EVRM bestaat erin dat verzoekster bij terugkeer naar Iran, omwille van haar problemen ondervonden doch eveneens omwille van haar gedwongen terugkeer en omwille van het simpele feit dat ze asiel heeft aangevraagd in een Westers staat.

Zoals neergeschreven in het verzoekschrift in het kader van de asielaanvraag, heeft verzoekster het land kunnen verlaten omwille van het feit dat zij waarschijnlijk nog niet nationaal geseind stond

omwille van haar snelle vlucht. Zij had echter een vals visum. Op heden is de kans zeer reëel dat zij wel reeds geseind staat aangezien men drie maanden verder staat en omdat zij haar directiefunctie heeft verlaten zonder gegronde redenen... Maar bovendien zal door de gedwongen terugkeer, er door de Iraanse autoriteiten zeker een onderzoek gedaan worden naar het waarom zij het land heeft verlaten en asiel heeft aangevraagd.

Verzoekster riskeert dan ook aangehouden te worden, gefolterd te worden, blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling door de Iraanse autoriteiten hetgeen een schending inhoudt van het artikel 3 van het EVRM.

Men kan hier verwijzen naar onderstaande tekst:

"According to Article 34, any Iranian who leaves the country illegally, without a valid passport or similar travel documents, will be sentenced to between one and three years imprisonment or will receive a fine between 100,000 and 500,000 Rials. In order to proceed the cases relating to illegal departure, a special court is located in Mehrabad Airport in Tehran. Its branch number is given as 1610.79 If an Iranian arrives in the country, without a passport or any valid travel documents, the official will arrest them and take them to this court. The court assesses the background of the individual, the date of their departure from the country, the reason for their illegal departure, their connection with any organisations or groups and any other circumstances. The judge will decide the severity of the punishment within the parameters of Article 34. This procedure also applies to people who are deported back to Iran, not in the possession of a passport containing an exit visa; in this case the Iranian Embassy will issue them with a document confirming their nationality.

Moreover, as is evident from the above accounts, illegal departure is often prosecuted in conjunction with other, unrelated offences. Such a methodology appears to suggest that it is the investigation into the facts surrounding the easily observable and provable offence of illegal departure, namely the motive for such an act (as a decision to deport illegally suggests a desire to escape prosecutorial/police detection for past illegal deeds), that eventually results in the discovery of the underlying offence, leading to a combined prosecution. p. 76-78" [1. Advisory Panel on Country Information, "Evaluation of the August 2008 Country of Origin Information Report on Iran", 23. September 2008, http://apci.homeoffice.gov.uk/PDF/eleventh_meeting/APCI.11.2%20Iran.pdf].

Tweede onderdeel;

De asielaanvraag van verzoekster is bovendien niet afgelopen. Zoals reeds gesteld, werd er beroep aangetekend tegen de beslissing van het CGVS. Verzoekster gedwongen terugsturen naar Iran, de vervolgende autoriteit, zonder haar beroep te behandelen houdt een schending in van het artikel 33 van de Conventie van Genève en van het artikel 39/70 van de wet van 15/12/1980 over het schorsend karakter van het beroep tegen een weigeringsbeslissing."

4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3.4. Waar verzoekster een betoog voert over de schending van artikel 3 EVRM en hierbij verwijst naar de asielproblematiek, dient de Raad op te merken dat verzoeksters eerste asielaanvraag het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing van de adjunct Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 april 2011. De Raad kan geen afbreuk doen aan dit oordeel in onderhavige procedure. Het stond verzoekster vrij om tegen deze beslissing een beroep in te dienen bij de Raad.

4.3.5. Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht “.

4.3.6. Op het ogenblik van de betekening van de in punt 1.5. bedoelde beslissing bevond verzoekster zich blijkens het administratief dossier in een woonunit in Tubize.

- Artikel 1,3° van het koninklijk besluit van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de woonunits, als bedoeld in artikel 74/8, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 22 april 2010 (B.S., 30 april 2010, inw. 10 mei 2010) luidt als volgt:

“ (...) woonunit : plaatsen bedoeld in het artikel 74/8, §§ 1 en 2 van de voornoemde wet, die beheerd worden door de Dienst Vreemdelingenzaken en bestemd zijn voor de huisvesting van families in afwachting van, al naargelang het geval, hun toegang tot het grondgebied, hun machtiging tot het verblijf, hun terugname conform Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en de instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, hun terugdrijving, hun vrijwillige terugkeer, hun verwijdering. De woonunit wordt gelijkgesteld met een welbepaalde plaats gesitueerd aan de grens.”

- Artikel 74/8, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1.”

- Artikel 1 van het ministerieel besluit van 19 mei 2009 tot aanduiding van de woonunits, als bedoeld in artikelen 51/5, § 3, 74/8, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

*“ De hieronder vermelde woonunits zijn plaatsen die worden bedoeld in de zin van de artikelen 51/5, § 3, en 74/8, § 1, van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Grote Steenweg 31-33-35, te 9870 Olsene (Zulte);
Rue de Bruxelles 88, te 1480 Tubize.
(...)”.*

4.3.7. Uit het gestelde in de punten 4.3.5. en 4.3.6 volgt dat verzoekster met toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet beschikte over een schorsende termijn van vijftien dagen na de betekening van de in punt 1.5. bedoelde beslissing om een beroep aan te tekenen bij de Raad. Zij diende derhalve ten laatste op 26 april 2011 het betrokken beroep in te dienen om te kunnen genieten van de schorsende werking van de behandeling van dit beroep. Dit is *in casu* niet gebeurd. De Raad stelt te dezen niet meer dan de toepassing van wettelijke begrippen vast. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij *“op heden een beroepsverzoekschrift heeft ingediend bij de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen”. Daargelaten de vraag of de stukken gevoegd bij het verzoekschrift en neergelegd ter terechtzitting er wel degelijk op wijzen dat een dergelijk verzoekschrift werd ingediend op 10 mei 2011, dient de Raad op te merken dat verzoekster zich in deze niet kan beroepen op de schorsende termijn bedoeld in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet tenzij de Raad, eenmaal gevat, er desgevallend anders zou over beslist hebben in het kader van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Dit is te dezen niet het geval en verzoekster kan er niet dienstig op vooruitlopen dat er een andersluidend arrest zou getroffen worden. Er wordt nergens in de Vreemdelingenwet bepaald dat verzoekster in afwachting van een dergelijke uitspraak zou kunnen genieten van een schorsende werking, minstens toont verzoekster dit niet aan.

4.3.8. Er dient op gewezen te worden dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht inzake artikel 3 EVRM of inzake artikel 33 van de Conventie van Genève of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In het verzoekschrift wordt dit niet aangetoond.

4.3.9. Voor zover verzoekster opwerpt dat er nog geen beslissing getroffen werd over haar in punt 1.8. bedoelde tweede asielaanvraag, dient de Raad op te merken dat aan de hand van administratief dossier en de stukken neergelegd ter terechtzitting door de verwerende partij blijkt dat er op 10 mei 2011 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag werd getroffen (bijlage 13 *quater*) die op dezelfde dag betekend werd. Verzoekster brengt hiertegen ter terechtzitting niets in en hamert op het feit dat ze ervan overtuigd is dat de aangebrachte middelen zullen leiden tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt en lijkt geen verdedigbare grief te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM. Ook de schending van de overige opgeworpen bepalingen en beginselen zijn *prima facie* niet gegrond.

Het eerste en het tweede onderdeel van het eerste middel zijn *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

4.3.10. In een derde onderdeel van het eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

2.1.2. Schending artikel 8 van het EVRM

De teruggedreven van verzoekster zonder haar echtgenoot en haar kind is manifest strijdig met het artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dat artikel omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie-, en gezinsleven.

De autoriteiten worden door dit artikel twee soorten verplichtingen opgelegd. Enerzijds worden ze gedwongen zich er van te onthouden het privé en familie leven van elk individu op welke manier dan ook te schaden. Bovendien moeten ze anderzijds ook actief reageren om elk individu in staat te stellen hun privé-leven te leiden² [2. X, La mise en oeuvre de la Convention Européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune Barreau, Bruxelles, 1994, p.95]

Volgens de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een eventuele inmenging moet verder de toets van het proportionaliteitsprincipe doorstaan. Dit principe stelt dat het noodzakelijk is dat het schenden van een recht de enige optie is om het vooropgestelde doel te bereiken en dat de maatregel bovendien de minst restrictieve manier is om dit te doen.

Het komt de autoriteit toe aan te tonen dat ze een juist evenwicht kan vinden tussen het vooropgestelde doel en de zwaarte van de aanslag op het recht op respect van het privé- en gezinsleven.

Het staat vast dat de uitvoering van de bestreden beslissing zeer vergaande gevolgen heeft voor het privé en gezinsleven van verzoekster. Deze beslissing staat absoluut niet in verhouding tot de zeer nefaste gevolgen voor verzoekster en het is volstrekt onduidelijk welk doel de Belgische autoriteiten wensen te bereiken met de bestreden beslissing.

Het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers moet tegen elke buitensporige inmenging beschermd worden.

De bestreden beslissing is niet redelijk en schendt artikel 8 van het EVRM."

4.3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3.12. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekster, haar echtgenoot en haar kind niet beschikken over de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoekster ook niet betwist. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 4.3.12. Het gegeven dat verzoekster, haar echtgenoot en kind hun keuze laten vallen op België als gemeenschappelijke gezinswoonplaats houdt niet in dat een Staat over het gebrek aan binnenkomstdocumenten dient heen te stappen.

4.3.14. Het betoog van verzoekster komt erop neer dat haar terughouding van het Belgisch grondgebied zonder haar man en kind, een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Uit een nota opgesteld door S.H. van de Directie Controle Binnenland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 mei 2011 en gericht aan de Federale Politie- Sectie verwijderingen, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat het de bedoeling was om verzoekster die in het centrum 127 bis verblijft, samen met haar echtgenoot en haar kind, die in de woonunit in Tubize verblijven, samen op 10 mei 2011 terug te drijven om 17 u30. Aan de hand van het door de verwerende partij kort voor de terechtzitting verstuurd faxbericht van 11 mei 2011 dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters man en kind op 10 mei 2011 in de loop van de voormiddag uit de woonunit in Tubize ontsnapt zijn. Dit stuk werd gevoegd in het administratief dossier en werd ter terechtzitting door beide partijen ingekeken en de mogelijkheid werd verschaft om hieromtrent een tegensprekelijk debat te voeren. De Raad kan aan de hand van de voorliggende gegevens dan ook niet anders dan vaststellen dat een eventuele terughouding van verzoekster zonder man en kind in de hand gewerkt wordt door het eigen gedrag van haar familieleden.

Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM. Te dezen dient de Raad op te merken dat met de door de Raad op 10 mei 2011 verzonden beschikking waarin meegedeeld werd dat de ingestelde vordering een schorsende werking heeft, alleszins een einde gemaakt werd aan de voorziene teruggrijping van verzoekster op 10 mei 2011. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat nog geen nieuwe datum voorzien werd voor een volgende teruggrijping van verzoekster. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij: *“Verzoeksters vrees voor een schending van artikel 8 EVRM is echter niet terecht, aangezien een dergelijke beslissing niet zal worden uitgevoerd zonder de situatie met betrekking tot haar kind en echtgenoot in rekening te brengen.”* De Raad heeft gelet op de voormelde nota van 5 mei 2011 van de Directie Controle Binnenland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken *prima facie* geen reden om deze garantie in twijfel te trekken.

Op het eerste gezicht wordt derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt en lijkt geen verdedigbare grief te zijn aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het derde onderdeel van het eerste middel is *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

4.3.15. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 9 van *“het Verdrag inzake de rechten van het kind”* evenals een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“2.1.2. TWEEDE MIDDEL

SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 9 VAN HET VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND

SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPUCHT

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind stelt het volgende.

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”.

“De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en de plichten van zijn of naar ouders,..., en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen”.

Artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind stelt het volgende.

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind”.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing op geen enkel moment in haar motivering is uitgegaan van de belangen van het kind. De belangen van de kind zijn duidelijk niet de eerste overweging. De bestreden beslissing gaat manifest in tegen het materieel en psychologisch welzijn van het kind.

De bestreden beslissing heeft bovendien concreet tot gevolg dat het kind voor langere tijd zal gescheiden worden van de moeder. De terugwijzing maakt dus een duidelijke schending uit van hoger vermelde rechten zowel in hoofde van de kinderen als in hoofde van de ouders.”

4.3.16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zowel verzoekster, haar echtgenoot als haar kind werden het voorwerp van een beslissing tot vasthouding (cfr punt 1.7). De Raad ziet niet in waarom de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht zou schenden omdat geen rekening gehouden werd met de *“belangen van het kind”*. Verzoekster poneert dat de bestreden beslissing *“manifest ingaat tegen het materieel en psychologisch welzijn van het kind”* maar laat na dit verder uit te werken *in concreto* en toont dit op geen enkele wijze aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.3.17. Voor wat betreft de artikelen 3 en 9 van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Mocht dit toch het geval zijn, verwijst de Raad mutatis mutandis naar de bespreking van de schending van artikel 8 EVRM. Het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot hun keuze laten vallen op België als gemeenschappelijke gezinswoonplaats en hun kind meenemen, houdt niet in dat een Staat over het gebrek aan binnenkomstdocumenten dient heen te stappen. Een eventuele teruggrijping van verzoekster zonder man en kind wordt in de hand gewerkt door het eigen gedrag van haar familieleden. Dit vormt uiteraard geen schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Het tweede middel is *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

4.3.18. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 74/6 van de Vreemdelingenwet evenals machtsoverschrijding.

Verzoekster betoogt als volgt:

"2.1.3 DERDE MIDDEL:

Schending van artikel 74/6 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen, Machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing werd genomen door Mevrouw C. D. B.(...), als "centrumdirecteur".

De beslissing vermeldt niet dat ze is genomen 'Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid'.

De machtiging wordt ontleend aan het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (delegatiebesluit van 18 maart 2009), dat in haar artikel 6 bepaalt dat:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt <delegatie> van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°; en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9fer; artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;] 1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41 ter; artikel 42bis, § 1, eerste tin; artikel 42ter, § 1, eerste lid; artikel 42quater, § 1, eerste lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § h 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste

en tweede lid; artikel 61, §2 en §3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, § § 1, 1 bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

Hoewel de bestreden beslissing het niet vermeldt, DIENT ze genomen te worden op grond van artikel 74/6 van de wet van 15.12.1980 et dient bijgevolg genomen te worden door de Staatssecretaris voor migratie en asielbeleid of zijn gemachtigde.

Dat dit delegatiebesluit van 18 maart 2009 echter niet bij machte is om deze delegatie rechtsgeldig door te voeren, aangezien het wegens onwettigheid buiten toepassing dient te worden gelaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het recent arrest nr. 53 518 van 21 december 2010 inderdaad oordeelde dat het delegatiebesluit van 18 maart 2009 onwettig is: "Het komt de Raad voor dat het delegatiebesluit van 18 maart 2009 wel degelijk een onpersoonlijke en abstracte rechtstoestand regelt en gelding heeft voor een onbepaald aantal gevallen, zodat samen met verzoeker dient te worden vastgesteld dat voornoemd delegatiebesluit een reglementair besluit betreft en aldus voor advies diende te worden voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State. Bijgevolg (...) kon de betrokken attachée van de Dienst Vreemdelingenzaken de hoedanigheid van gemachtigde van de minister/staatssecretaris niet ontleenen aan dit delegatiebesluit."

Er wordt niet vermeld dat het gaat om een gemachtigde van de minister/staatssecretaris. Een nota onderaan de betekening van de bestreden beslissing stelt:

« De hoedanigheid van de Minister aanduiden die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft."

Echter, niets toont aan dat Mevrouw C. D. B.(...) de bevoegdheid heeft aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, hetgeen door het formulier zelf vereist wordt.

De bestreden beslissing stelt niet dat de ondertekenaar gemachtigd is van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid en dat de ondertekenaar de bestreden beslissing mocht nemen."

4.3.19. Verzoekster kan in deze niet dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 74/6 van de Vreemdelingenwet aangezien deze wetsbepaling betrekking heeft op de vasthouding. De beslissing tot vasthouding aan de grens vormt niet de bestreden beslissing. De Raad heeft daaromtrent ook geen rechtsmacht, gelet op het gestelde in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

4.3.20. – Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

- Artikel 72 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient, een document overeenkomstig het model van bijlage 25.

Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter.”

4.3.21 In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 72, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit. Uit de voormelde bepalingen blijkt dat de met grenscontrole belaste overheden bevoegd zijn om de bestreden beslissing te treffen. Dat de met grenscontrole belaste overheden een aparte entiteit vormen van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris blijkt uit artikel 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing aan de Minister of diens gemachtigde. Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug”*. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing diende te vermelden dat zij getroffen werd “voor de Staatsecretaris voor Migratie-en asielbeleid”. De met grenscontrole belaste overheden halen hun bevoegdheid tot optreden in deze rechtstreeks uit artikel 3, aanhef van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is derhalve niet dienstig. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat C.D.B.(...) geen deel uitmaakt van de met grenscontrole belaste overheden. Voor zover verzoeksters nog kritiek uit op de vermeldingen die voorkomen op de akte van betekening, dient de Raad op te merken dat een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf (cfr. RvS 1 juli 2005, 147.218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Het derde middel is *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizendenelf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA